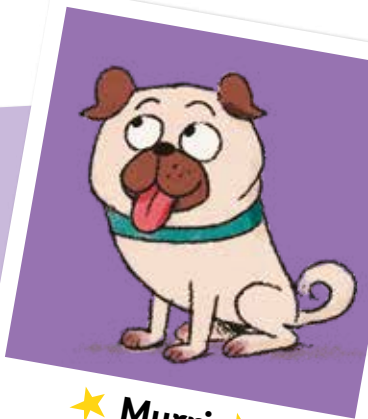
P'TIT SHERLOCK
i els seus amics

Sherlock

El **Sherlock**
té set anys. Resol enigmes
des de ben petit. El seu pare,
el gran Sherlock Holmes,
és el seu mestre.
Com els bons detectius,
no surt mai al carrer
sense una lupa!

El **Murri**,
el fidel company
del Sherlock, té un olfacte
prodigiós!

Murri

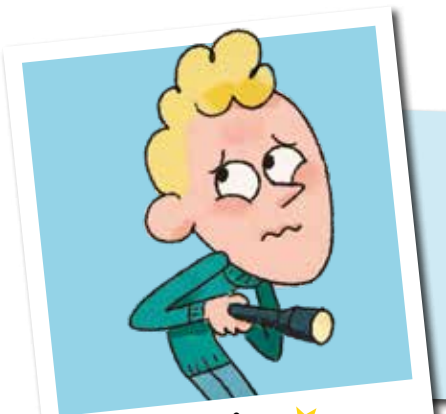
Doc

El **Doc Watson**
és el millor amic del Sherlock.
Estan sempre en contacte
gràcies als superwalkie-talkies.

Les bessones **Sira i Sara**
estan sempre a punt
per viure noves aventures.
No se separen mai dels
binocles!

Sira i Sara

Guim

El pare del Guim és policia.
Al **Guim Lestrade** li encanten
les investigacions,
però a vegades fica la pota...
Té por de la foscor i mai no deixa
anar la llanterna.

REMA

1 Tots disfressats!

Embolicat amb una capa negra, amb uns ullals falsos i punxeguts i un coll en forma d'ales de ratpenat, el Sherlock contempla el seu reflex en un aparador.

Avui és Halloween. Arriba la nit. Els llums s'encenen a les finestres de les cases.

El Sherlock es pregunta si els seus amics el reconeixeran…

—Hola, Sherlock! —diu un diplodocus a la seva esquerra.

—Com estàs, Sherlock? —pregunta una carbassa a la seva dreta.

El Sherlock els observa. Qui s'amaga sota aquestes disfresses?

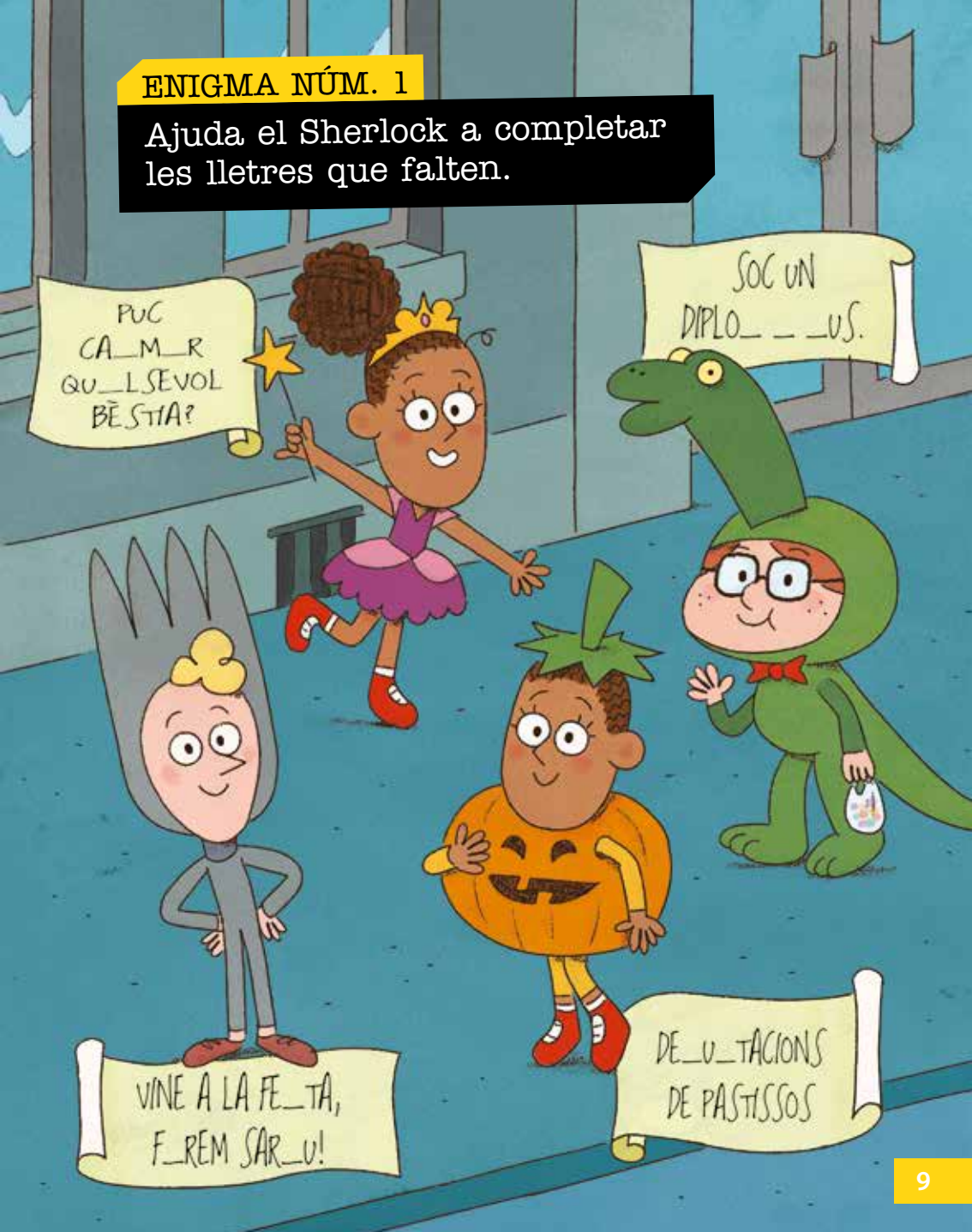
Una fada i una forquilla gegant li fan un senyal des d'un fanal.

—Ei, Sherlock, som tots aquí! —el crida la fada.

«Redimonis», pensa el Sherlock, «ells saben qui soc, però jo no soc capaç d'identificar-los!»

ENIGMA NÚM. 1

Ajuda el Sherlock a completar les lletres que falten.

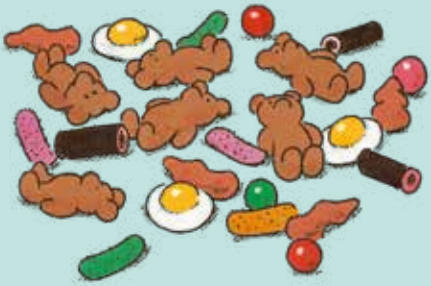
El Sherlock i els seus amics es posen a riure.

—Són sensacionals, les vostres disfresses! La Sira va de fada, la Sara de carbassa, el Doc de diplodocus i el Gus de forquilla!

Arriba un veloç drac. És el Murri, que també està llest per celebrar Halloween. El Sherlock demana a la Sira per què el Gus s'ha disfressat de forquilla.

—Perquè és el Gus i té idees esbojarrades… —diu la Sira, somrient.

2 El Gus ha desaparegut!

Els infants truquen a les portes i recullen llaminadures i xocolata. La pastissera els dona sis ossets de xocolata, que el Doc reparteix de seguida. A cadascú el seu, fins i tot al Murri. Però en sobra un: el Gus no hi és!

—No ha shortit de l'última casha! —balbuceja el Doc mentre es menja el sisè osset de xocolata.

La colla torna enrere.

—Mmm… Totes les cases s'assemblen… —es lamenta la Sara.

—Us recordeu de com estava decorada? —pregunta el Sherlock.

—Tenia un esquelet a la finestra —diu la Sara, i tremola.

—I una planta carnívora a l'estora —afegeix la Sira, esgarrifant-se.

—Ush deshcuideu l'aranya de shobre el timbre —acaba el Doc, amb la boca plena.

ENIGMA NÚM. 2

Saps de quina casa es tracta?

—És la casa del mig —conclou el Sherlock.

—La velleta que ens ha obert ha estat molt amable —recorda el Doc—. Potser encara li queden algunes llaminadures per a nosaltres…

El Doc aparta l'aranya de plàstic i toca el timbre. La velleta apareix. Li sap molt de greu, però a casa seva ni s'hi ha perdut cap nen ni ningú no s'ha descuidat una forquilla gegant. I, tot seguit, demana al Doc que, ara que ja li ha obert la porta, pari de tocar el timbre.

—Ho sento! —balbuceja el Doc—. El dit se m'hi ha quedat enganxat!

—És normal —diu el Sherlock—. Tens les mans plenes de sucre de tant desembolicar caramels!

